

Sygn. akt II CSK 322/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.

Oddział w K.

przy uczestnictwie M. F. , E

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt VII Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawczyni kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnicy postępowania wnieśli skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołali konieczność wykładni przepisów budzących wątpliwości. Sprowadza się ona do pytania, czy samo obowiązywanie ustawy z 28.6.1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli wystarczy do przyjęcia dobrej wiary poprzednika prawnego przedsiębiorstwa energetycznego, jeśli nie dysponowało ono na wybudowanie tej linii dokumentacją wymaganą przez tę ustawę i czy z realizacji inwestycji na podstawie tej właśnie ustawy można wywodzić dobrą wiarę. Nie jest to jednak wątpliwość, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Czym innym jest bowiem ocena legalności dokonanej inwestycji w sieć energetyczną, a czym innym ocena dobrej czy złej wiary posiadacza służebności gruntowej o treści tożsamej ze służebnością przesyłu. Niewątpliwie niezachowanie wymagań formalnych wynikających z powołanej ustawy mogłoby oznaczać, że inwestycję przeprowadzono niezgodnie z prawem (naruszono procedury). Jednakże ocena dobrej/złej wiary ma charakter subiektywny i jest uzasadniona okolicznościami danej sprawy. Zatem to, czy naruszono procedury przewidziane przez ustawę z 1950 r., jest bez znaczenia: ważne jest to, czy poprzednik prawny przedsiębiorstwa energetycznego mógł uważać, że działa w ramach tej ustawy, a w szczególności, że ma prawo do dokonywanej inwestycji. W tej sprawie jest natomiast istotne, że sieć została wybudowana już w 1984 r. na podstawie pozwolenia na budowę. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w krytykowanym w skardze kasacyjnej postanowieniu z dnia 23 września 2010 r., III CSK 319/09 (OSNC-ZD 2011 nr 2, poz. 36). Krytyka ta nie jest jednak przekonująca. Dodać poza tym trzeba, że jako okoliczność mającą uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał potrzebę wykładni przepisów prawa, tymczasem jednak nie wskazał, które

konkretnie przepisy wymagają wykładni i dlaczego. Wspomniana potrzeba ma zatem głównie wymiar subiektywny, tzn. dostrzega ją sam skarżący.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw